

תת"ע 5570/04/16 - מדינת ישראל נגד אבו סויס חמדאן

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
תת"ע 5570-04-16 מדינת ישראל נ' אבו סויס חמדאן
04 ינואר 2017

דו"ח תעבורה 50250766446

לפני כבוד השופט טל פרי המאשימה	מדינת ישראל
נגד הנאשם	אבו סויס חמדאן

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

בפתח הדברים יצוין כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום ולהרשיעו בעבירה של נהיגה ברכב שאינו תקין, עבירה לפי תקנה 306 לתקנות התעבורה.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה, בניגוד לתקנה 27 (א) לתקנות התעבורה, לפיה, לא ינהג אדם ברכב כשרכבו נמצא במצב העלול לסכן עוברי דרך.

נטען בכתב האישום, כי בתאריך 27.3.16 בשעה 07:38, נהג הנאשם ברכב משא תומך מספר רישוי (להלן "הרכב") בכביש 412 בק"מ 14. באותן נסיבות, זמן ומקום נהג הנאשם ברכב כאשר הרכב במצב העלול לסכן עוברי דרך.

במענה לכתב האישום, כפר הנאשם בכל עובדות כתב האישום.

מטעם התביעה העיד ע"ת/1 - השוטר ישראל שניר- אשר ערך הזמנה לדין (ת/1), הודעת איסור שימוש לרכב שמספרו (ת/2), הודעת איסור שימוש לנתמך שמספרו (ת/3) ומזכר (ת/4) וכן ע"ת/2 - השוטר טזזו וורקו- אשר ערך דו"ח

עמוד 1

עיכוב (5/ת).

בתום פרשת התביעה, טען ב"כ הנאשם טענת "אין להשיב לאשמה", טענה אשר נדחתה על ידי המשפט בהחלטה מנומקת, בו במקום.

הנאשם בחר שלא להעיד, והצדדים סיכמו בעל פה.

פרשת התביעה:

ע"ת 1 ציין בת/1 כי נקרא למקום על ידי ע"ת 2 לבדוק תקינות הרכב. העד מוסיף ומציין כי מצא ליקויים רבים וביניהם, בוכנה הידראולית של "האמבטיה" שבורה, "אמבטיה" נוטה שמאלה, גלגל חמישי של "הסוס" שבור ואין ברגים וכי "כל הצד הימני של העגלה "באוור" (הדגשה שלי ט.פ. - שופט).

העד ערך 2 הודעות איסור שימוש כאשר בת/2, הודעת איסור השימוש המתייחסת לרכב מספר צוינו הליקויים הבאים: "מנורת ABS דולקת, נזילות שמן מהמנוע....". בסעיף 5 הוסיף העד כי ניתן לנוע ברכב, לצורך העברתו לתיקון במוסך, עד ליום 28.3.16 בשעה 16:00.

בת/3, הודעת איסור השימוש לנתמך, צוינו הליקויים הבאים: "בוכנה הידראולית שבורה ומנותקת, נזילות שמן מאזור מנוע הבוכנה, חוסר בפנס איתות שמאלי אחורי, תשובות שבורות". לאור ליקויים אלה, הורה השופט, כך על פי סעיף 5, כי הרכב יועבר "בגרירה בלבד".

בת/4 מציין השופט כי הסביר לנאשם מהות העבירה וכן הוסיף כי "ההזמנה (צ"ל - לדין) נרשמה על מס' רכב של סוס ואילו העבירה וההזמנה והאיסור שימוש מתכוון לרישיון רכב של העגלה עליה מתבצעת ההשבתה....".

בעדותו הראשית חזר העד על האמור, ציין את הליקויים והסביר כי התחשב בנהג ולפיכך לא רשם לו קנס על איסור השימוש (עמ' 4 ש' 14 לפר').

בחקירתו הנגדית הטיח הסנגור בעד כי הליקויים אשר נמצאו ברכב הינם טכניים או כאלה אשר לא ניתן לראותם שכן נזילת שמן ממנוע היא דבר פנימי. לכך השיב העד כי ניתן היה להבחין במנורת ה- ABS וכן בנזילת השמן שכן "אני ראיתי מנורת ABS דלוקה" ונמצא "סימון של נזילות שמן ברצפה" (עמ' 4 ש' -31-29 לפר').

כאשר נתבקש העד להסביר את משמעות נורת ה-ABS, ציין הוא כי "מנורה דלוקה או שיש תקלה עם החיישן או עם הגלגל, מה שאומר שמחויב בדיקה שמעידה מה התקלה" (עמ' 5 ש' 1-2 לפר').

ע"ת 2- ציין בת/5 את נסיבות המקרה. כמו כן ציין כי הנאשם עוכב כיוון שהרכב במצב העלול לסכן עוברי דרך, תוך ציון מספרי הרישוי של הרכב ושל הנתמך.

תגובתו של הנאשם אשר נרשמה מפי העד הייתה: " אני בדרך למוסך, אני יודע שיש לי תקלה אבל זה לא מסוכן, אני בדרך למוסך לפני שבוע הרכב התהפך. לא היה לי זמן".

הנאשם חתם על ת/5.

בחקירתו הנגדית, הטיח ב"כ הנאשם בעד כי לא נתקל מעולם במצב בו לא רשם העד דו"ח או מזכר אלא דו"ח עיכוב הכולל את נסיבות המקרה. לשאלה זו השיב העד כי "אני יכול לרשום איפה שאני רוצה" (עמ' 5 ש' 26-27 לפר').

ב"כ הנאשם המשיך להקשות על העד ושאל אותו לגבי שעת העיכוב, שעת מילוי דו"ח העיכוב, שעת עצירת הרכב כאשר לכל אלה לא נמצא מענה בפי העד. יחד עם זאת, ידע העד לומר בוודאות כי הרכב היה בתנועה על כביש 44 ו"נעצר על כביש 412 לצפון במקום בטוח..." (עמ' 6 ש' 14 לפר').

בתום פרשת התביעה טען ב"כ הנאשם טענת אין להשיב לאשמה, טענה אשר נדחתה בהחלטה מנומקת (ר' עמ' 7-10 לפר'). הנאשם בחר שלא להעיד ונשמעו סיכומי הצדדים.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי הראיות בתיק זה, האזנתי בקשב רב לעדי התביעה, קראתי דפי פרוטוקול ועיינתי במוצגים, התעורר בליבי ספק באשר לאשמתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

כתב האיטום אשר הוגש לבית המשפט מייחס לנאשם נהיגה ברכב שמספרו, בתאריך 27.3.16 בשעה 07:38, בכביש 412, ק"מ 14 וזאת כאשר הרכב במצב העלול לסכן עוברי דרך. (כל ההדגשות שלי - ט.פ. שופט).

עתה אתייחס בפירוט לכל אותם פרטים מודגשים אשר מהם יעלה הספק, אשר יוביל, בסופו של יום לזיכוי החלקי של הנאשם.

יסוד הנהיגה, המקום והזמן.

ת/1- ההזמנה לדין, ת/2 ות/3 נערכו כולן בשעה 07:38. לא סביר בעיני בית המשפט כי ע"ת/1, אשר הוזעק למקום, על ידי ע"ת/2, ייחס שעה זהה לנהיגה, לביצוע העבירה ולבדיקת הרכב, אשר ניתן לשער שערכה למעלה ממספר שניות.

זאת ועוד, ע"ת/2 אשר הבחין בנאשם נוהג ברכב לא מציין שעת ביצוע העבירה בת/5, לא מציין את שעת מילוי ת/5, וכפי שהודה, בהגנותו, בבית המשפט: "התכוונתי לומר ששעת מילוי ושעת עצירה לא רשמתי" (עמ' 6 ש' 5 לפר').

זאת ועוד, לא נחה דעתי מכך שנסיבות האירוע צוינו על ידי ע"ת/2 בתחתיתו של ת/5, סמוך לרישום שעת שחרורו של הנאשם שהיא 08:54 בעוד שבאותה נשימה מציין העד כי העביר הנאשם "להמשך טיפול לסייר בוחן - שניר ישראל".

היה מצופה משוטר אשר אוכף ביצוע עבירה, כי יערוך דו"ח פעולה או לחילופין מזכר, המתאר נסיבות האירוע במלואן.

עובדה היא כי ע"ת/1, אליו הועבר הנאשם, מציין כי ערך את ת/2 ו ת/3 בשעה 07:38 ואילו את ת/1 הדפיס בשעה 08:12, אז מדוע זה שוחרר הנאשם כעבור 42 דקות על ידי ע"ת/2? כיצד זה הוחזר אליו ומדוע?

כאמור לעיל, לא ניתן לקבוע שעת ביצוע העבירה, אין שעת עצירה ואין שעת מילוי דו"ח העיכוב. נכון הדבר גם לעניין מקום ביצוע העבירה שכן בת/5 מציין השוטר כי מקום ביצוע העבירה הוא בכביש 44 ממזרח למערב ואילו בת/1 מציין מקום ביצוע העבירה בכביש 412 קמ' 14. דהיינו, גם בעניין זה אין אחידות בגרסאות עדי התביעה.

על אף הליקויים שפורטו לעיל, גם אם אניח, כי הנאשם נהג ברכב במקום ובזמן האמורים בכתב האישום, הרי שנותר הצורך להוכיח כי הרכב היה במצב העלול לסכן עוברי דרך.

המחלוקת הניצבת בפניי לעניין זה הינה, כי העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום מתייחסת רק לרכב שמספרו ולא לנתמך שמספרו ועל כן, לטענת ההגנה, לא ניתן לייחס לנאשם עבירה הקשורה לרכב אחר מזה המתואר בכתב האישום.

לאחר התלבטות לא קלה, החלטתי כי הצדק במקרה זה עם ב"כ הנאשם. למאשימה היו די והותר הזדמנויות לתקן את כתב האישום ולהוסיף את מספר הרישוי של הנתמך ואולם המאשימה כשלה מעשות כן.

ע"ת/1 מציין בת/4 כי העבירה מתייחסת לנתמך, על אף שציין בהזמנה לדין את מספר הרכב בלבד. ואולם, התביעה לא מצאה לנכון לתקן את כתב האישום כאמור.

אמנם, נכונה טענה התובעת, כי רשאי בית המשפט להרשיע בעבירות נוספות אשר עלו במהלך שמיעת ההוכחות ואולם זאת בתנאי שלנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן. יחד עם זאת, במקרה דנן לא כך הם פני הדברים ואסביר.

הרכב והנתמך הינם שני רכבים שונים, לשניהם מספר רישוי שונה, שניהם נדרשים במבחן רישוי ובמקרה של עבירות אחרות כגון עבירת משקל, או רישיון רכב עומד כל אחד מהרכבים בפני עצמו. כך גם במקרה זה לא ניתן ליצור יש מאין, או אחד משניים ואין לעשות חיבור מלאכותי בין השניים. רוצה לומר, כל רכב עומד בפני עצמו.

אין חולק, כי הנתמך היה לא תקין. ליקויי חמורים וביטחוניים והיה מקום להגיש כתב אישום המציין פרטיו. משלא עשתה כן המאשימה, נותר לבדוק האם הרכב, המפורט בכתב האישום, היה במצב העלול לסכן עוברי דרך.

עיון בת/2 מעלה כי ברכב נמצאו ליקויים בדמות: מנורת ABS דולקת ונזילת שמן מהמנוע. השוטר לא ציין את מהות הנזילה, מהיכן נובעת הנזילה והאם טמון בה סיכון. בחקירתו הנגדית מציין השוטר כי ראה "**סימון של נזילות שמן ברצפה**" (עמ' 4 ש' 31 לפר'). השוטר לא ציין מקור הנזילה, האם הנזילות על רצפת הרכב או על הכביש, לא ציין כמות השמן אשר נוזל ולא נתן פרטים מדויקים על היקף הנזילה.

באשר לנורת ה-ABS הדולקת, ציין השוטר כי לא בחן את הרכב ו"**לא בדקתי הבלמים**" ולפיכך לא ברורה מהות התקלה. (עמ' 5 ש' 3-4 לפר').

לא זו אף זו, עיון בת/2 מלמד כי השוטר **כלל לא סימן** את הרובריקה בסעיף 1 ממנה עולה כי הרכב נמצא "שהוא

עלול לסכן את התנועה/מהווה סיכון בטיחותי" אלא סימן איקס ברובריקה "שלא נתמלאו בו התנאים שנקבעו לגביו ע"פ דין". כלומר, גם השוטר לא סבר כי הרכב במצב העלול לסכן עוברי דרך ולפיכך גם ברורה קביעתו בסעיף 5 לפיה הרכב יוכל לנוע לצורך תיקונים, למוסך הקרוב, עד ליום 28.3.16 בשעה 16:00. (וזאת להבדיל מקביעתו בת/3, לענין הנתמך, אשר יוכל לנוע על ידי גרר בלבד).

זאת ועוד, בהודעת איסור השימוש לא הוצב תנאי נלווה של נסיעה איטית/ נסיעה אור יום /בגרירה, דהיינו הרכב יכול היה להמשיך ולנוע בכבישים באופן רגיל, בדרכו למוסך לתיקונים.

מכל האמור לעיל עולה כי ברכב המפורט בכתב האישום, שמספרו נמצאו ליקויים ואולם, לא ניתן לומר כי הרכב היה במצב העלול לסכן עוברי דרך.

באשר להימנעותו של הנאשם מלהעיד, קובע סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי:

(א) הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע, אך לא תשמש סיוע לצורך סעיף 11 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955 או לצורך סעיף 20(ד) לחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות.
(ב) ...

בית-משפט העליון קבע כי הוראת החוק מתיישבת עם ניסיון החיים, שכן :

"אדם חף מפשע לא רק מוכן להעיד, אלא שהוא שש להזדמנות להיכנס לתא העדים ולהפריך את הגרסה המרשיעה, אשר לטענתו היא כוזבת" (ע"פ 196/85 זילברברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(4) 485, 525).

מכאן גם התפיסה כי נאשם הבוחר בשתיקה, חרף ההזדמנות אשר ניתנה לו לנסות ולהציג גרסה פוזיטיבית לחפותו **"עשויה לרמוז על הכרה מצפונית מצדו באשמתו"** (ע"פ 139/52 היועץ המשפטי לממשלה נ' קינן, פ"ד ז(1) 619, 644).

בענייננו, הנאשם בחר שלא להעיד במשפט, אולם ניתן למצוא בדבריו ראשית הודיה שכן תגובתו, כפי שצוינה בת/ 5 מעידה, כי הנאשם ידע שהרכב לא תקין ואף ציין כי הוא בדרכו למוסך.

לסיכום

אילו רצתה התביעה, להעמיד הנאשם לדין, בגין נהיגה ברכב במצב העלול לסכן עוברי דרך, היה עליה לתקן את כתב האישום ולייחס לנאשם את העבירה גם ביחס לנתמך. שעה שהתרשלה ולא תיקנה את כתב האישום, הרי שיש מקום לזכות את הנאשם מביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

יחד עם זאת מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה ברכב לא תקין אשר נאסר בשימוש, עבירה לפי תקנה 306 לתקנות התעבורה שכן לא נסתרה עדותם של השוטרים בהקשר זה על אף שלנאשם ניתנה הזדמנות להתגונן והוא בחר שלא לעשות כן.

ניתנה והודעה היום ו' טבת תשע"ז, 04/01/2017 במעמד הנוכחים.

טל פרי , שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע בביצוע עבירה של נהיגה ברכב שאינו תקין וזאת לאחר שזוכה באופן חלקי בתיק מביצוע עבירה של נהיגה ברכב במצב העלול לסכן עוברי דרך .

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו.

כאשר, מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגיעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

לאור האמור הנני קובע כי מתחם העונש ההולם לאור נסיבות בצוע העבירה על פי עובדות כתב האישום הינו:

פסילה בפועל לתקופה של עד 3 חודשים , פסילה על תנאי, קנס שנע בין מאות לאלפי ₪.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע עבירה זו:

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת '82 , צבר לחובתו 154 הרשעות קודמות.

עמוד 6

יחד עם זאת, ב- 10 השנים האחרונות התמתנה נהיגתו והוא צבר לחובות עבירות מסוג ברירת משפט בלבד. הנאשם הסביר כי עבד בעבר כנהג חלוקה של חברת משקאות ולפיכך, צבר לחובות דוחות חנייה רבים. עבד ברחבי העיר תל אביב ולא היתה לו אפשרות אחרת.

לאחר שהתחשבתי בטיעוני הצדדים ולאחר ששקלתי את השיקולים השונים, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- הנני גוזר על הנאשם קנס בסך 1,000 ₪.

הקנס ישולם תוך 90 ימים.

היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מיידי ותועבר לגביה באמצעות המרכז לגביית קנסות.

ב"כ הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

- הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 ימים בניכוי 30 ימי הפסילה המנהלית.

- אין צורך בהפקדה נוספת, תמו ימי הפסילה.

- הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 2 חודשים

וזאת על תנאי למשך 2 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה או שנייה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית משפט מחוזי בלוד.

ניתנה והודעה היום ו' טבת תשע"ז, 04/01/2017 במעמד הנוכחים.

טל פרי, שופט

הוקלדעלידיריות אליהו